

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

w sprawie **R. E.** ,

skazanego za czyn z 226 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 13 marca 2025 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 29 sierpnia 2024 r., V K 736/24,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze łącznej (pkt III) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu
dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu do ponownego
rozpoznania.**

Tomasz Artymiuk

Paweł Wiliński

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. V K 736/24, R. E. został uznany za winnego czynu z art. 226 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I) oraz czynu z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt II). Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono R. E. karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt III). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia o zaliczenia na poczet kary łącznej ograniczenia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt IV) oraz kosztów procesu (pkt V). Powyższy wyrok nakazowy nie został zaskarżony i uprawomocnił się.

Kasację od tego wyroku, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł Prokurator Generalny, na niekorzyść skazanego. Zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności zawartego w pkt. III, zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego R. E. łącznej kary ograniczenia wolności w rozmiarze 5 miesięcy, to jest w wymiarze poniżej dolnego progu przewidzianego w powyższym przepisie” i wniósł o uchylenie wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie wymienionemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Uchybienie opisane w zarzucie kasacji rzeczywiście zaistniało i miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Zgodnie z art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 30 lat pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy połączył skazanemu dwie kary ograniczenia wolności w wymiarze: 4 miesięcy i 6 miesięcy. Najwyższa z kar jednostkowych wynosiła zatem 6 miesięcy, a ich suma 10 miesięcy. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 86 § 1 k.k. w tej sprawie możliwe było orzeczenie kary łącznej ograniczenia wolności w wymiarze od 7 do 10 miesięcy. Dlatego też orzeczona przez Sąd Rejonowy kara łączna w wymiarze 5 miesięcy ograniczenia wolności była karą niższą niż prawnie dopuszczalna, karą poniżej progu wyznaczanego przez ww. przepis.

Wymierzenie kary łącznej poza granicami wyznaczonymi przez art. 86 § 1 k.k. stanowi rażące naruszenie prawa materialnego i zawsze ma, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dni: 21 grudnia 2021 r., III KK 358/21; 29 listopada 2021 r., V KK 562/21; 17 października 2007 r., V KK 310/07; 6 grudnia 2005 r., II KK 310/05). Ten wpływ uwidacznia się w tym, iż skazany ponosi dolegliwość inną niż została przewidziana w ustawie, w odniesieniu do okoliczności tej sprawy – zbyt łagodną.

Rozpoznając sprawę ponownie, w granicach determinowanych zakresem uchylecia wyroku, Sąd Rejonowy uczyni zadość przepisom prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[a.ł]

Tomasz Artymiuk

Paweł Wiliński

Małgorzata Wąsek-Wiaderek